

Зімбегвіре

Simbegwire

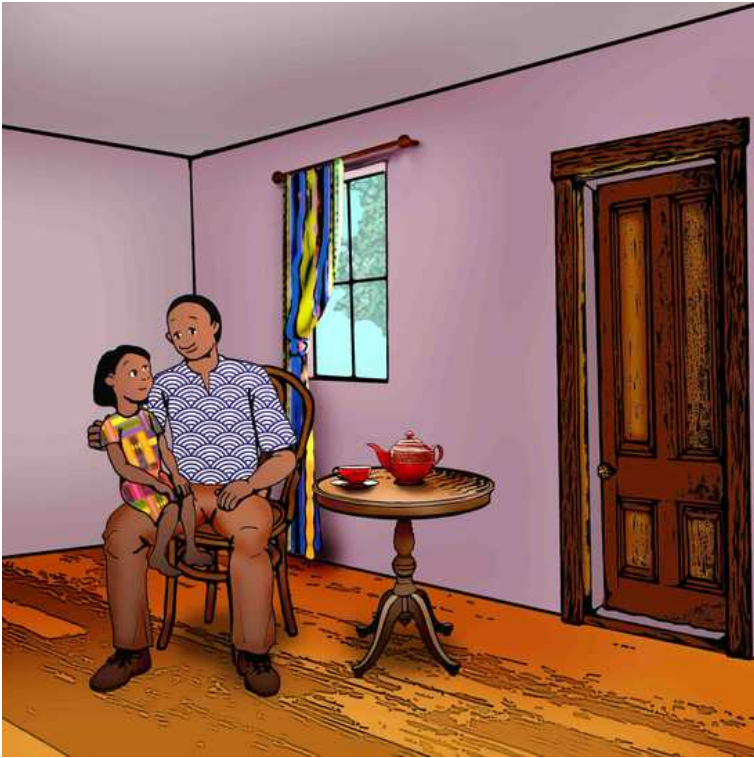
 Rukia Nantale

 Benjamin Mitchley

 Nataliya Tyshchuk

 5

 Українська [uk](#) / English [en](#)

Коли мама Зімбегвіре померла, дівчинка дуже засмутилась. Тато як міг піклувався про доньку. Згодом вони знову щасливо зажили удвох. Кожного ранку вони говорили про те, як проведуть день, а ввечері вони готували вечерю. Після того, як посуд був вимитий, тато допомагав Зімбегвіре виконувати домашнє завдання.

...

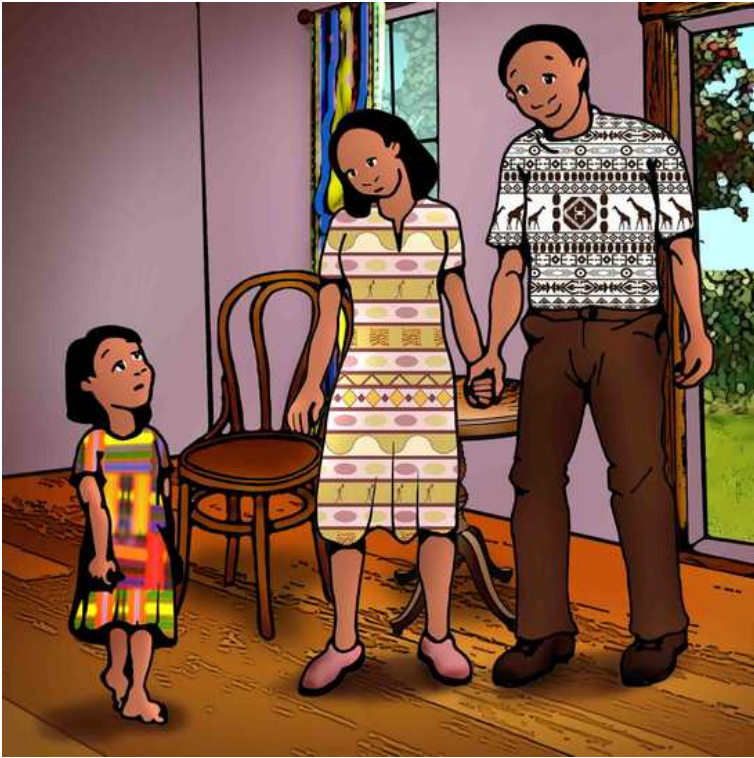
When Simbegwire's mother died, she was very sad. Simbegwire's father did his best to take care of his daughter. Slowly, they learned to feel happy again, without Simbegwire's mother. Every morning they sat and talked about the day ahead. Every evening they made dinner together. After they washed the dishes, Simbegwire's father helped her with homework.

Одного дня тато Зімбегвіре прийшов додому пізніше, ніж зазвичай. “Де ти, моя доню?” - гукнув він. Зімбегвіре вибігла до тата. Вона зупинилася, коли побачила, що тато тримав за руку якусь жінку. “Доню, я хочу познайомити тебе з кимось особливим. Це - Аніта”, - з посмішкою сказав тато.

...

One day, Simbegwire's father came home later than usual. "Where are you my child?" he called. Simbegwire ran to her father. She stopped still when she saw that he was holding a woman's hand. "I want you to meet someone special, my child. This is Anita," he said smiling.

“Привіт, Зімбегвіре. Твій тато розказував багато про тебе”, - сказала Аніта. Проте вона не усміхнулась і не подала дівчинці руку. Тато Зімбегвіре був щасливий і радісний. Він говорив про те, що вони будуть жити втрьох, як справжня родина. “Доню моя, я сподіваюсь, Аніта стане для тебе мамою”, - сказав тато.

...

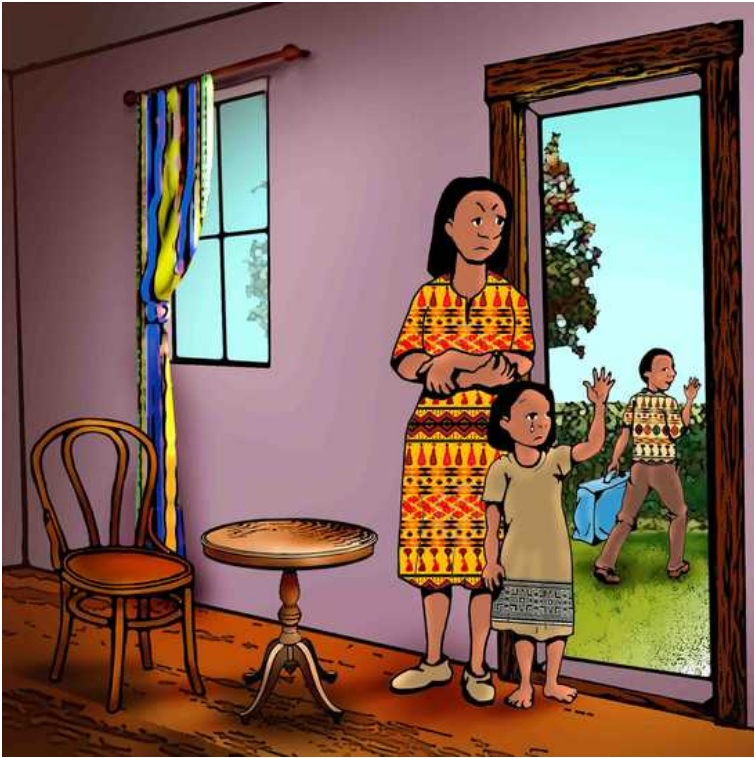
“Hello Simbegwire, your father told me a lot about you,” said Anita. But she did not smile or take the girl’s hand. Simbegwire’s father was happy and excited. He talked about the three of them living together, and how good their life would be. “My child, I hope you will accept Anita as your mother,” he said.

З того часу життя Зімбегвіре змінилося. Вона більше не проводила ранки з татом. Аніта давала їй так багато різної роботи, що коли приходив вечір, Зімбегвіре була надто втомлена, щоб вчити уроки. Після вечері дівчинка відразу засинала. Єдиною її відрадою була кольорова ковдра, яку подарувала їй мама. Батько Зімбегвіре, здавалося, не помічав, що його донька була нещасливою.

...

Simbegwire's life changed. She no longer had time to sit with her father in the mornings. Anita gave her so many household chores that she was too tired to do her school work in the evenings. She went straight to bed after dinner. Her only comfort was the colourful blanket her mother gave her. Simbegwire's father did not seem to notice that his daughter was unhappy.

Через кілька місяців він повідомив, що його якийсь час не буде вдома. “Я їду у відрядження, але я впевнений, що ви будете піклуватися одна про одну”, - сказав тато. Зімбегвіре похилила голову, але тато цього не помітив. Аніта промовчала. Вона також не дуже зраділа.

...

After a few months, Simbegwire's father told them that he would be away from home for a while. “I have to travel for my job,” he said. “But I know you will look after each other.” Simbegwire's face fell, but her father did not notice. Anita did not say anything. She was not happy either.

Все змінилося на гірше для Зімбегвіре. Якщо вона не встигала закінчити хатню роботу або на щось нарікала, Аніта била її. Вона також з'їдала майже усю вечерю, а Зімбегвіре залишалися недоїдки. Вночі дівчинка плакала, пригортаючи до себе мамину ковдру.

...

Things got worse for Simbegwire. If she didn't finish her chores, or she complained, Anita hit her. And at dinner, the woman ate most of the food, leaving Simbegwire with only a few scraps. Each night Simbegwire cried herself to sleep, hugging her mother's blanket.

Одного ранку Зімбегвіре проспала. “Ліниве дівчисько!” - закричала Аніта. Вона силою стягнула Зімбегвіре з ліжка. Її дорогоцінна ковдра зачепилася за цвях і розірвалась надвоє.

...

One morning, Simbegwire was late getting out of bed. “You lazy girl!” Anita shouted. She pulled Simbegwire out of bed. The precious blanket caught on a nail, and tore in two.

Зімбегвіре дуже засмутилась. Вона вирішила втекти з дому. Дівчинка взяла розірвану ковдру, трохи їжі і втекла. Вона пішла тією дорогою, якою ходив її тато.

...

Simbegwire was very upset. She decided to run away from home. She took the pieces of her mother's blanket, packed some food, and left the house. She followed the road her father had taken.

Коли звечоріло, вона вилізла на високе дерево коло струмка і вмостилася на гілках. Перед сном Зімбегвіре заспівала: “Мамо-матусю, ти покинула мене і вже ніколи не повернешся. Тато мене більше не любить. Жаль, що ти не повернешся вже ніколи”.

...

When it came to evening, she climbed a tall tree near a stream and made a bed for herself in the branches. As she went to sleep, she sang: “Maama, maama, maama, you left me. You left me and never came back. Father doesn’t love me anymore. Mother, when are you coming back? You left me.”

Наступного ранку Зімбегвіре знову заспівала. Якись жінки прийшли прати одяг до струмка і почули сумну пісню, яка долинала з верхів'я дерева. Вони думали, що то листя шелестить від вітру і продовжували прати. Але одна жінка уважно прислухалася до пісні.

...

The next morning, Simbegwire sang the song again. When the women came to wash their clothes at the stream, they heard the sad song coming from the tall tree. They thought it was only the wind rustling the leaves, and carried on with their work. But one of the women listened very carefully to the song.

Вона подивилася вгору і побачила на дереві дівчинку з кольоровою ковдрою у руках. “Та це ж Зімбегвіре, донька мого брата!” - сказала жінка. Інші жінки залишили прання і допомогли дівчинці злізти з дерева. Тітка Зімбегвіре обійняла і заспокоїла її.

...

This woman looked up into the tree. When she saw the girl and the pieces of colourful blanket, she cried, “Simbegwire, my brother’s child!” The other women stopped washing and helped Simbegwire to climb down from the tree. Her aunt hugged the little girl and tried to comfort her.

Вона забрала дівчинку до себе додому. Тітка нагодувала дитину і поклала у ліжко. Тієї ночі Зімбегвіре знову плакала, але це були сльози полегшення. Вона знала, що її тітка буде піклуватися про неї.

...

Simbegwire's aunt took the child to her own house. She gave Simbegwire warm food, and tucked her in bed with her mother's blanket. That night, Simbegwire cried as she went to sleep. But they were tears of relief. She knew her aunt would look after her.

Коли тато Зімбегвіре повернувся додому, він побачив, що кімната його доньки порожня. “Що сталося, Аніто?” - запитав він пригнічено. Жінка сказала, що Зімбегвіре втекла з дому. “Я хотіла, щоб твоя донька мене поважала, але, можливо, я була занадто сувора до неї”, - сказала Аніта. Тато Зімбегвіре вийшов з хати і попрямував до струмка. Звідти він пішов до села, в якому жила його сестра, щоб дізнатися, чи вона бачила дівчинку.

...

When Simbegwire's father returned home, he found her room empty. “What happened, Anita?” he asked with a heavy heart. The woman explained that Simbegwire had run away. “I wanted her to respect me,” she said. “But perhaps I was too strict.” Simbegwire's father left the house and went in the direction of the stream. He continued to his sister's village to find out if she had seen Simbegwire.

Коли Зімбегвіре гралася зі своїми кузенами, вона побачила здалеку свого тата. Дівчинка злякалася, що тато буде сердитися на неї, і побігла в будинок, щоб сховатися. Тато підійшов до неї і сказав: "Зімбегвіре, ти знайшла собі чудову маму, яка любить і розуміє тебе. Я пишаюсь тобою і люблю тебе". Вони домовились, що Зімбегвіре залишиться з тіткою так довго, як захоче.

...

Simbegwire was playing with her cousins when she saw her father from far away. She was scared he might be angry, so she ran inside the house to hide. But her father went to her and said, "Simbegwire, you have found a perfect mother for yourself. One who loves you and understands you. I am proud of you and I love you." They agreed that Simbegwire would stay with her aunt as long as she wanted to.

Тато Зімбегвіре відвідував її кожного дня. Якось він прийшов з Анітою. Вона взяла дівчинку за руку. “Вибач мені, дівчинко. Я помилялась, - заплакала вона. - Дозволь мені почати все з початку”. Зімбегвіре подивилась на стурбоване лице тата, підійшла ближче до Аніти і обійняла її.

...

Her father visited her every day. Eventually, he came with Anita. She reached out for Simbegwire’s hand. “I’m so sorry little one, I was wrong,” she cried. “Will you let me try again?” Simbegwire looked at her father and his worried face. Then she stepped forward slowly and put her arms around Anita.

Наступного тижня Аніта запросила Зімбегвіре і її тітку з дітьми в гості. Яке ж то було свято! Аніта приготувала улюблену їжу Зімбегвіре, і усі їли досхочу. Тоді діти гралися, а дорослі говорили. Зімбегвіре почувалася щасливою і впевненою. Вона вирішила, що незабаром таки повернеться до свого тата і мачухи.

...

The next week, Anita invited Simbegwire, with her cousins and aunt, to the house for a meal. What a feast! Anita prepared all of Simbegwire's favourite foods, and everyone ate until they were full. Then the children played while the adults talked. Simbegwire felt happy and brave. She decided that soon, very soon, she would return home to live with her father and her stepmother.

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Зімбегвіре

Simbegwire

 Rukia Nantale

 Benjamin Mitchley

 Nataliya Tyshchuk (uk)

